

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg, Gyldendal, 1973-74., s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151021847424.pdf> (tilgået 22. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↪ Jeg havde sat mig på mit sædvanlige yndlingssted, når jeg er til søs, nemlig i forstavnens af skibet, ovenpå en rulle tov, som jo gerne findes på dette sted. En del af vore bekendte satte sig hos os, deriblandt Wiehe. Et ungt, af dagens begejstring noget eksalteret menneske, som jeg for nogle år siden havde mødt på tredje sted, havde, så ofte det lod sig gøre, nærmet sig mig. Også her på denne plet tog han ophold. Wiehe sad tavs og drømmende som sædvanligt. Da sagde det unge menneske til mig: »Om kort tid er vi ved København. År er gået, siden jeg sidst så og talte med Dem; hvor lang tid skal nu atter hengå, inden jeg ser Dem nær ved og taler med Dem? Det vil vist være en evighed, og den er lang.« Wiehe, der havde siddet fordybet i betragtning af stjernerne, så nu stift hen på ham og sagde med en klangløs stemme, som han undertiden betjente sig af: »Evigheden er ikke lang.« - »Er en evighed da kort?« svarede min unge ridder. - »Den er hell er ikke kort,« svarede Wiehe og hævdede atter blikket mod stjernerne med en så afvisende kold mine, at min tilbeder tavs trak sig tilbage. Den slags tavse mennesker som Wiehe har den fordel, at når de siger noget, da er man tilbøjelig til at lægge en hel livsanskuelse i deres ord, at sige, når de i deres hele personlighed har noget så tiltalende, som Wiehe havde det for så godt som alle mennesker. Der var en, som engang sagde om ham: »Man sidder ligesom i spænding, når man ser på ham, over det, man tror der nu vil komme fra hans læber, uagtet man jo af erfaring ved, at han beholder alt for sig selv.« På skibet pralede jeg for de unge studerende med mit kendskab til stjernebilledernes navne, nogle smuler, der var faldet af for mig fra Heibergs rige bord, og denne min viden lærte mig, hvor lidt vore unge studerende befatter sig med himlens løb, thi når jeg undtager, at en og anden kendte Karlsvognen, som de dog til min store moro ikke vidste var det samme som den store Bjørn, så kendte de ikke et af alle de glimrende øjne, der så ofte kigger ned på mennesket og tvinger det til at løfte øjnene opad og ikke overse det eneste rigtig store billede, det er forundt os mennesker at skue med vore legemlige øjne som tegn på, hvad en uendelighed i rummet vil sige. Hvor levende kunne jeg på hin aften tænke mig Tycho Brahe stå på en af sine mange altaner på sit vidunderlige slot, seende i [162](#) natten op mod hine kloder, hvis veje han kendte, stå der ventende på de stjerner, hvis ankomst op fra horisonten han på sekundet vidste, stå der målende den hele himmel, ikke blot som en matematiker måler, men målende den med sin poetiske tanke, en anden Apollo, som hans begavede søster plejede at kalde ham. Hvor mange refleksioner, hvor mange følelser, hvor mange af åndens lynglimt går ikke igennem en sådan menneskesjæl i sådanne nætter, medens vi andre ligger og sover. Hvor underligt småt bliver dog alt det daglige slid lige overfor en så ophøjet gerning!